

ת"פ 30048/07/19 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 30048-07-19 מדינת ישראל נ' פלוני
לפני כבוד השופט איתי הרמלין
בעניין: מדינת ישראל
ע"י עו"ד אברהם ישי

המאשימה

נגד

פלוני

ע"י עו"ד דן באומן

הנאשם

הכרעת דין

1. החלטתי לזכות את הנאשם כיוון שכפי שאסביר ואפרט להלן, אשמתו לא הוכחה מעבר לספק סביר כנדרש במשפט הפלילי.

האישומים:

2. באישום הראשון נטען כי במועד כלשהו בסביבות חג פסח 2019 הוציא הנאשם סכין מטבח באורך כ-20 ס"מ (הכוונה לאורך הלהב), הכניסו לקופסה, הניח את הקופסה על ארון, ואמר לאשתו (המתלוננת) לא לגעת בסכין זה, כיוון שהוא מתכוון להשתמש בו על מנת להרוג אותה ולהתאבד. עוד נטען כי ב-7.7.2019 (יום הגשת התלונה) בסביבות השעה 18:50 הוריד הנאשם את הקופסה עם הסכין ואמר לאשתו שכמו שאמו מתה, כך תמות גם היא.

3. באישום השני נטען כי מספר ימים לפני יום הגשת התלונה שמע הנאשם את אשתו מדברת בטלפון, וכיוון שחשד בה עקב שיחה זו, חנק אותה בצווארה. עוד נטען באישום זה כי כחודש לפני יום הגשת התלונה בשני מועדים חנק הנאשם את המתלוננת בעת ששכבה במיטתה.

4. באישום השלישי נטען שכשנה לפני הגשת התלונה העיר הנאשם לאשתו על כך שהגיעה מאוחר מהעבודה, ואז היכה אותה בראשה באמצעות נעל וגרם לה לדימום מראשה.

הבסיס הראייתי לאישומים:

5. כתב האישום מבוסס על דברים שסיפרה המתלוננת לשוטרים שהגיעו לדירתה בעקבות תלונתה. הואיל וצפיתי בסרטי מצלמות הגוף של השוטרים, אני מוצא מקום לציין לחיוב את הרגישות והאמפתיה שהפגינו כלפי המתלוננת הנסערת שני השוטרים שהגיעו לדירתה בעקבות תלונתה: רש"ט מיתר קדוש ומפקח גל ויצמן. כתב האישום נסמך גם על דבריה של המתלוננת בחקירת המשטרה (בהודעותיה ת/2, ת/3, ת/4 ובעימות שנערך בינה לבין הנאשם), על דברים שסיפרה המתלוננת לבתה לאורך הזמן והבת העידה אודותיהם, ועל כך שהבת ראתה לדבריה כשנה לפני יום הגשת התלונה חבלה בראשה של האם. לנוכח הסתירות המשמעותיות בין עדויותיה של המתלוננת במשטרה לבין עדותה בבית המשפט, אינני מוצא מקום לפרט כאן את ההבדלים בין הדברים שמסרה בעדויות השונות בחקירה.
6. בבית המשפט מסרה המתלוננת גרסה שונה כמעט בכל נקודה יחסית לגרסתה בחקירה. בשל כך הוכרזה המתלוננת לבקשת התובע כעדה עוינת ונחקרה על ידו בחקירה נגדית, אך יש לציין לחיוב כי התובע נהג ברגישות במתלוננת גם כשנראה היה שבמכוון היא אינה משתפת עמו פעולה.
7. על הטענות בעניין השימוש בסכין כדי לאיים עליה לא חזרה כלל המתלוננת בבית המשפט. במקום הטענה שהנאשם אמר שיהרגה, טענה שהנאשם רדף אחריה כדי להכותה ואמר שיכה אותה, ולכן חששה שיהרוג אותה. המתלוננת הוסיפה כי "באותו יום הוא היה עצבני, השתנתה צורת הפנים שלו, התקשרתי והוא נעצר". כששאלתי מדוע התקשרה למשטרה, אמרה: "כשהוא התעצבן עלי פחדתי שירביץ לי, התקשרתי והוא נעצר" [1]. המתלוננת עמדה על כך שבכך מסתכם העניין, גם אחרי שהתובע הציג לה את התיעוד ממצלמות הגוף של השוטרים שבפניהם העלתה את הטענה לעניין האיום באמצעות סכין [2]. בחקירה הנגדית אמרה: "כשראיתי שהוא כעס, אז פחדתי, והלכתי והתלוננתי" [3].
8. אשר לטענה שהנאשם חנק אותה, נראה היה בתחילת עדותה בבית המשפט שהמתלוננת מאשרת את דברי התובע שהנאשם חנק אותה, כשהיא מציינת שמדובר היה בפעם אחת או יותר [4], אך בהמשך אמרה המתלוננת שהנאשם משך אותה כדי לקחת ממנה את הטלפון, ואף הדגימה נגיעה בעורפה, ולא חניקה בצוואר כפי שטענה בחקירת המשטרה [5]. סתירות אלה מצטרפות לכך שגם בחקירת המשטרה מסרה המתלוננת גרסאות שונות בעניין זה. בעדותה ביום הגשת התלונה (ת/3, 28-29) סיפרה שבשבועיים שלפני הגשת התלונה חנק אותה הנאשם 3-4 פעמים בשבוע (בהודעתה הראשונה ת/2 אף אמרה כי מדובר בתקופה של שלושה שבועות), ואילו הגרסה המופיעה בכתב האישום שלפיה הנאשם חנק אותה 3 פעמים הופיעה רק בעדות שנגבתה שלושה ימים לאחר יום הגשת התלונה (ת/4).
9. על הטענה בעניין הכאה באמצעות נעל חזרה המתלוננת בתחילה בעדותה הראשית [6], אך בהמשך טענה שאמרה לבתה שהנאשם הכה אותה "בלי כוונה בנעלים" [7]. בחקירתה הנגדית התחמקה המתלוננת מלהשיב לשאלות הסניגור בעניין ההכאה באמצעות הנעל, וכאשר התערבתי וביקשתי להשיב לשאלת הסניגור אם הדבר התרחש, אמרה: "כן. הוא זרק עלי נעל. קיבלתי מכה מהנעל שהוא זרק" [8]. בתגובה לשאלות ההמשך של הסניגור אמרה שאינה יודעת אם הנאשם פגע בה באמצעות הנעל בכוונה או בטעות [9]. לבסוף אמרה שבשעת חקירת המשטרה הייתה בסערת רגשות, ודבריה בבית המשפט הם שמשקפים את האמת [10]. יש לציין שכבר באחת מהודעותיה במשטרה (ת/3), כשנשאלה אודות ההכאה באמצעות נעל שעליה סיפרה בתה בחקירתה, אמרה

המתלוננת: "סתם. הוא הביא לי מכה בראש ומכה ברגל" מבלי לציין כלל בעצמה את השימוש בנעל (צפייה בתיעוד הווידאו של חקירה זו מחדד את התחושה שהמתלוננת התייחסה למעשה זה כעניין סתמי). רק בהודעה נוספת (ת/4, ש' 35) תיארה את הכאתה באמצעות נעל כמתואר בכתב האישום. עוד אני מוצא לציין כי אחד מחוקרי המשטרה הבין מבתם של המתלוננת והנאשם בחקירתה שהאב התוודה בפניה שפגע באם באמצעות הנעל, אך במהלך העימות שנערך בין הנאשם לבתו (ת/13) הבהירה הבת שהחוקר לא הבין נכון את דבריה, והאב דווקא הכחיש בפנייה את טענות אמה. בצפייה בהקלטת העימות ההבהרה של הבת בעניין זה נראתה לי כנה.

10. גם שיתוף הפעולה של בתם של הנאשם והמתלוננת עם התביעה היה מוגבל, וגם היא הוכרזה לבקשת התובע כעדה עוינת ונחקרה על ידו בחקירה נגדית. יש לציין כי הבת אישרה שאמה המתלוננת סיפרה לה שהאב הנאשם חנק אותה מדי יום במשך 3 שבועות, וזאת בניגוד לעדות האם כבר בחקירת המשטרה כאמור לעיל שלפיה מדובר היה בשלוש פעמים. הבת אישרה בחקירתה כי כשנה לפני יום התלונה הגיעה לבית הוריה ומצאה את אמה עצובה, והאם הסבירה לה שהאב הנאשם היכה אותה באמצעות נעל בראשה. הבת ראתה פצע בראש. בחקירתה על ידי הסניגור אישרה הבת שבתקופה שבה הגישה אמה את התלונה היו בין הוריה ויכוחים על ענייני כספים.

11. הנאשם הכחיש בחקירתו במשטרה ובעדותו בפני את כל החשדות נגדו. לדבריו, ביום הגשת התלונה היה עימות בינו לבית אשתו בעניין תיקון הטלפון שלה (הכוונה היא שהעימות היה בשאלה מי תיקן את הטלפון), והוא השליך את הטלפון ויצא מן הבית בכעס (לאזכרה). בעדותו בפני אף הכחיש שחשד שאשתו מנהלת רומן עם גבר אחר. זאת, בעוד בחקירת המשטרה הסביר שאשתו הגישה את התלונה כיוון שחששה מפניו אחרי שגילה שהיא משוחחת עם גבר אחר (וראו גם דברי הבת בעימות ת/13 עמ' 3, ש' 53-56).

12. מכלל העדויות שנשמעו בפני ובחקירה עולה בבירור כי הרקע המידי לעימות בין הנאשם למתלוננת שהוביל להגשת התלונה, היה חשדו של הנאשם שהמתלוננת מנהלת רומן עם אדם אחר. חשד זה התעורר אצלו בתקופה שלפני היום שבו הוגשה התלונה. ביום הגשת התלונה עצמו דרש מהמתלוננת הסבר מי תיקן את הטלפון שלה, והיא טענה שהיה זה המנהל במקום עבודתה. יש לציין שהמתלוננת עצמה מסרה בחקירת המשטרה ובבית המשפט שלוש תשובות שונות לשאלה מי תיקן את המכשיר (מנהל בית הספר, תלמיד או מלווה תלמידים). בשל רגישות העניין עקב טיב חשדו של הנאשם אינני מוצא חשיבות רבה לשינויי הגרסאות של המתלוננת בעניין זה.

13. בנסיבות העניין עולה כמובן האפשרות שהמתלוננת שינתה את עדותה בבית המשפט יחסית לעדויותיה בחקירה מתוך רצון שלא לפגוע בנאשם שהוא בן זוגה מזה שנים, אולי אף עשתה זאת מתוך פחד ממנו, ואולי אף בהשפעת התופעה המוכרת כ"תסמונת האישה המוכה" (Battered Woman Syndrome). עם זאת, כשהמתלוננת היא העדה היחידה למעשיו הנטענים של הנאשם ובהיעדר חיזוקים חיצוניים משמעותיים, הרי לנוכח שינויי הגרסה הבולטים בכל הנקודות החשובות, לא ניתן לקבוע מעבר לספק סביר כי תלונתה במשטרה או דבריה בפני הם אמת. בהקשר זה יש להדגיש שדווקא העובדה שהמתלוננת לא הכחישה כליל את תלונתה, אלא מסרה פרטים שונים על אותם עניינים היא שמקשה לקבל גרסה כלשהי שמסרה ולקבוע מסקנות לחובת הנאשם ברמה שמעבר לספק סביר.

14. עוד יש לציין כי המתלוננת אמרה לבתה וטענה גם בחקירת המשטרה שכאמצעי להפעיל עליה לחץ הנאשם צילם אותה עירומה במיטתה באמצעות מכשיר הטלפון הסלולארי שלו, ואולם המשטרה בדקה את מכשיר הטלפון של הנאשם ולא מצאה בו תמונות שכאלה. ממצאים אלה כמובן מקשים עוד יותר לתת משקל מלא לתלונתה של המתלוננת. זאת, אף על פי שקיימת כמובן האפשרות שהנאשם אמר למתלוננת שהוא מצלם אותה, אך בפועל לא עשה זאת או שמחק את התמונות.

15. הנקודה היחידה בתלונתה של המתלוננת הנתמכת חלקית בעדות חיצונית היא האישום על תקיפתה של המתלוננת על ידי הנאשם באמצעות נעל. ואולם, בתם של המתלוננת והנאשם מעידה רק על החבלה ולא על התקיפה עצמה, שעליה שמעה לדבריה מאמה. הואיל וכך, לנוכח שינויי הגרסה של המתלוננת בעניין זה, שאותם תיארתי לעיל - הבולט שבהם הוא בשאלה אם היה מדובר בהכאה באמצעות נעל או בהשלכת נעל לכיוונה - אינני יכול לקבוע מעבר לספק סביר כי אמנם החבלה שראתה הבת (ואני מאמין לה שאמנם ראתה) נגרמה כתוצאה מתקיפת המתלוננת על ידי הנאשם ובאיזה אופן. על כך יש להוסיף ששינויי הגרסאות של המתלוננת בכל היבט אחר בתלונה פוגמים באמינותה הכללית של התלונה, ולכך השלכה גם על אמינות החלק בתלונה הנוגע לחבלה באמצעות נעל.

16. השורה התחתונה היא שעל אף רצונם הכן של אנשי המשטרה והתביעה שטיפולו בתיק זה לספק הגנה למתלוננת, רצון שאף אני שותף מלא לו כמובן, הרי שעדותה של המתלוננת בבית המשפט שהייתה שונה מאד מעדותה בחקירה, לא מאפשרת לקבוע מעבר לספק סביר ממצאים נגד הנאשם. מבחינה משפטית לא ניתן לקבוע ברמה שמעבר לספק סביר אם היו הדברים שאמרה המתלוננת בחקירה וסיפרה לבתה מדויקים והיא אך ביקשה להגן על הנאשם בבית המשפט ולכן שינתה את גרסתה, או שמא היו הדברים בבית המשפט מדויקים יותר והיא הגזימה בתיאורים שמסרה מחוץ לבית המשפט, או שאולי הסתירות בין העדויות השונות מלמדות כי הדברים לא התרחשו כלל. גם אם האפשרות האחרונה היא הפחות סבירה מבין השלוש עדיין נותר ספק בשאלה זו.

17. לפני כשנה פנתה המתלוננת במכתב לבית המשפט וסיפרה על רצונה "לשקם את מערכת היחסים" עם הנאשם (ת/1). אם זוהי הסיבה לכך שהמתלוננת שינתה את עדותה על דוכן העדים יחסית לגרסתה בחקירת המשטרה, אין לי אלא להביע תקווה שבחירתה זו של המתלוננת, שקבעה את תוצאות המשפט, תוביל לתוצאה המקווה על ידה ולא לאסון.

18. לנוכח כל האמור לעיל אני מזכה את הנאשם.

ניתנה היום, 18 באוקטובר 2020, במעמד הצדדים.

[1] עמ' 13 לפרוטוקול, ש' 4-17.

[2] עמ' 15 לפרוטוקול, ש' 2-4.

[3] עמ' 23 לפרוטוקול, ש' 4.

[4] עמ' 17 לפרוטוקול, ש' 6-7.

[5] עמ' 17, לפרוטוקול, ש' 29.

[6] עמ' 18 לפרוטוקול, ש' 7-13.

[7] עמ' 18 לפרוטוקול, ש' 20-24.

[8] עמ' 25 לפרוטוקול, ש' 9-16.

[9] החל בעמ' 25 לפרוטוקול, ש' 19.

[10] עמ' 26 לפרוטוקול ש' 1-2.